

HMLA TRÍBEČA

TRÍBEČ VAS NENECHÁ ODÍŠŤ

MIROSLAV TOTH

**"Nie všetko, čo zmizne v hmle, je stratené...
niekedy to len čaká, kým to objavíte."**

Kapitola 1: Volanie

Ráno bolo chladné a tiché, keď Adam otvoril svoju emailovú schránku. Medzi bežnými pracovnými správami a ponukami na zľavy si všimam jeden zvláštny predmet: „**Pomôž mi. Rýchlo.**“

Odosielateľom bol Martin, jeho priateľ z detstva. Spočiatku si Adam myslel, že je to len ďalší z Martinových žartov – vždy bol tým dobrodružnejším z nich dvoch, neustále sa púšťal do divných projektov a výprav. Ale keď otvoril správu, v hrudi mu začal pocit.

„Adam, som v Tribeči. Stalo sa niečo divné. Myslel som, že si to len myslím, ale teraz viem, že je to skutočné. Nemôžem odtiaľto odísť. Potrebujem, aby si prišiel. Nesmieš to nikomu povedať. Volaj mi, keď budeš môcť.“

Pod textom bola priložená mapa. Červené krúžky označovali miesto, kde Martin naposledy táboril – hlboko v lesoch medzi Zlatnom a Jelencom.

Adam sa hneď pokúsil zavolať. Hovor však neprešiel. Len prázdne pípanie. Skúsil to znova, ale nič. Nepokoj v ňom narastal. Martin nebol typ, ktorý by panikáril.

„Čo to do pekla robíš, Martin?“ zašepkal Adam a začal si prehliadať mapu.

O dva dni neskôr

Adam stál na okraji hustého lesa pri Zlatne. Vedľa neho starý horár, Jozef, doberal na krátku cigaretu a pozeral na mapu.

„Takže ty hľadáš kamaráta, čo? Hovorím ti, chlapče, ľudia sa v Tribeči strácajú, odkedy som bol decko. Nešliap tam, kde to nepoznáš,“ varoval Jozef a pokrčil mapu v rukách.

Adam zaváhal, ale potom len prikývol. „Je to len les, Jozef. Len stromy a skaly.“

Starý horár si odfrkol. „To hovoril každý, kto tu zmizol.“

Cesta do lesa bola spočiatku pokojná. Slnéčné lúče prenikali cez koruny stromov a les voňal živicom. Ale čím hlbšie kráčali, tým viac sa menila atmosféra.

Vzduch bol akýsi ťažší, ticho neprirodzené. Aj Jozef, ktorý sa spočiatku správal suverénne, začal neisto poškuľovať naokolo.

„Si istý, že chceš pokračovať?“ opýtal sa, keď prešli starý, rozpadnutý most cez potok.

Adam iba prikývol. „Martin mi poslal presne súradnicu. Nemôžem to nechať tak.“

Prvé znamenie

Na mieste, kde podľa mapy mal byť Martinov tábor, našli len spálenisko a pohodený batoh. Na zemi ležal vreckový nožík a vedľa neho otvorený zápisník. Adam ho zdvihol a okamžite spoznal Martinov rukopis.

„Deň 3: Počul som kroky. Myslel som, že je to jeleň, ale dnes v noci som istý, že ma niečo sleduje. Vidím svetlá. Prichádzajú, keď slnko zapadne, a pohybujú sa rýchlo. Nesmú ma nájsť.“

Jozef si všimol Adamov bledý výraz. „Čo píše?“ opýtal sa.

„Že ho sledovali. Že videl nejaké svetlá,“ odvetil Adam.

„Ach, tie svetlá,“ zamumlal Jozef a odvrátil pohľad.

„Čo o nich vieš?“ Adam sa si doberal horára, no ten len pokrútil hlavou.

„Nepýtaj sa na veci, na ktoré nechceš poznať odpoveď,“ zašepkal Jozef a odvrátil pohľad. „Pod', musíme sa vrátiť, kým je svetlo.“
